

κιτρινολεύκων ἐκ τῆς ἰδίας ὕλης διακοσμήσεων, ὑαλίνη κουβαρίστρα, χάνδραι κυανῆς ὑαλομάζης, ἀποτελοῦσαι προφανῶς περιθέραιον, 35 ἐν ὄλῳ τὸν ἀριθμόν, διαφόρου μεγέθους, ὥστε αἱ περὶ τὸ μέσον νὰ εἶναι μεγαλύτεραι καὶ σχήματος ῥόμβου, καὶ τὰ ἕξῃς ἑννέα χαλκᾶ νομίσματα, κείμενα ἐντὸς τοῦ μεγαλύτερου ἀγγείου τῆς εἰκόνης 2, τῶν χρόνων Ἀντιγόνου Γονατᾶ.

Γ. ΜΠΑΚΑΛΑΚΗΣ

Ἐκ τάφου Καλαμίτσας

1 - 4 Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ (277 - 239 π. Χ.) Κεφαλή νεαροῦ Ἑρακλέους ἐφ' ἑνός, ἱππεὺς ἐφ' ἑτέρου.

5) Τοῦ αὐτοῦ. Κεφαλή Ἀθηνᾶς ἐφ' ἑνός, σάτυρος ἐγείρων τρόπιον ἐφ' ἑτέρου.

6 - 7) Τοῦ αὐτοῦ. Μακεδονικὴ ἀσπίς ἐφ' ἑνός, Μακεδονικὸν κρᾶνος ἐφ' ἑτέρου.

8 - 9). Δύο ἐφθαρμένα πιθανώτατα τοῦ αὐτοῦ.

Κ. Κ.

5. ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΙ

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1937 ἀπησχολήθη ἐν δυτικῇ Μακεδονίᾳ καὶ κατὰ τὴν Χαλκιδικίην.

Διελθὼν ἐκ Κοζάνης ἐμελέτησα ἀνάγλυπτόν τινα σαρκοφάγον μετακομισθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Κων. Τσιτσελίκη δαπάνῃ τοῦ δήμου Κοζάνης ἐκ τοῦ πρὸς ΝΝΔ αὐτῆς κειμένου παρὰ τὸν Ἀλιάκμονα χωρίου Βέντσι ἢ Βέντσια (τὰ). Περιγραφή τοῦ σαρκοφάγου τούτου θὰ δημοσιευθῇ ἄλλαχού.

Τσοτύλιον. Ἡ περιοχὴ τοῦ κεντρικοῦ σήμερον τούτου χωρίου, χωρὶς νὰ περιέχῃ τὰ ῥεῖπια μεγάλης τινὸς πόλεως, πλὴν ἂν τὸ Μπουφάρι λογισθῇ τοιοῦτον, ἔχει ὅμως πολλοὺς παλαιοὺς συνοικισμοὺς εἴτε καθαρῶς διακριτοὺς, εἴτε εἰκαζομένους ἐκ τῶν τάφων καὶ τῶν ἄλλων εὐρημάτων.

Τυχαίως εὐρέθησαν ἐντὸς μὲν τοῦ χωρίου Τσοτυλίου τάφος παρὰ τὴν οἰκίαν Γ. Τσοῦμη περιέχων ἐν πινάκιον (πιατέλλαν) καὶ ἕτερον ἄωτον νῦν, ἔχον τὸν ὄμον διακεκοσμημένον διὰ γωνιῶν καὶ στιγμῶν, ἐπὶ τοῦ λόφου δὲ τοῦ Γυμνασίου ἕτερος τάφος ἐνέχων δύο λόγχας σιδηρᾶς, μικρὸν τι χαλκοῦν λείψανον καὶ θραύσματα ἀγγείων ἐν οἷς ραμφόστομον.

Τὰ Λεβίνια. Ἐφέτος προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐν τῇ περιοχῇ ἡ θέσις Λεβίνια (τὰ) ἔνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ὀνόματος αὐτῆς πρὸς τὸ ὄνομα

τῆς ἀρχαίας «πόλεως» (Ἡρόδ. 8, 137) Λεβαίης (πρβλ. ΠΑΕ 1933, 67). Δυστυχῶς μόνον τὰ λείψανα καλύβης ξυλοπλέκτου καὶ πηλοχρίστου μετὰ πολλῶν λίθων καὶ θραυμάτων ἀγγείων εὔρον ἐπὶ τοῦ λόφου (πρβλ. ΠΑΕ 1934, 77, 83. 1935, 48. 1936, 70, 72), εἰς ἀπόστασιν δὲ δεκάδος μέτρων κατεστραμμένους τάφους, ὧν ὄστᾶ καὶ ὄστρακα ἦσαν πολλὰ χύδην ἐν τοῖς χώμασι.

Τὸ Μπουφάρι. Περὶ τῶν ἐρειπίων τῆς συνθέτου Φιλιππείου «πόλεως» Μπουφάρι ἔγραψα ἤδη ἐν ΠΑΕ 1933, 67. 1934, 82 καὶ *Classical Studies presented to Ed. Capps, Princeton, 1936, 199*¹.

Ἐφέτος ἀνεξετήσαμεν τοὺς τάφους τῆς πόλεως ταύτης, εὔρομεν δ' αὐτοὺς παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἐκ Τσοτυλίου εἰς Μπουφάρι ἐγγὺς τούτου. Ἡ ὁδὸς λοιπὸν εἶναι παναρχαία καὶ μόνον εἷς τινα σημεῖα μετετοπίσθη, ὅπου δηλ. ὁ κατάρρους τῶν χωμάτων τῆς κλιτύος ἠνάγκαζε τοὺς ὁδοιπόρους νὰ τρέπωνται μικρὸν ἐνδοτέρω πρὸς τὸ σῶμα τῶν λόφων. Διὰ τοῦτο ἡ ὁδὸς εἰς τοιαῦτα σημεῖα διέρχεται ἐπὶ τῶν τάφων τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ, ἐν ᾧ οἱ τῆς ἐτέρας ἢ ἠφανίσθησαν καταρρυνέντες μετὰ τῶν χωμάτων ἢ ἐβλάβησαν σπουδαίως.

Πέραν τοῦ Μπουφαρίου παρεμβάλλονται ἀπότομοι καὶ ἐν χειμῶνι ἀδιάβατοι πολλάκις χεῖμαρροι, ἀποτελοῦντες ἴσως καὶ ὀροθητικὴν γραμμὴν χωρίζουσαν τὰ ἐδάφη τοῦ Μπουφαρίου ἀπὸ τῶν γειτόνων. Ὡστε, ἂν καὶ δὲν ἤρευνήσαμεν, πιστεύομεν ὅμως ὅτι ἐκεῖ πέραν δὲν δύναται νὰ ὑπάρχωσι τάφοι τοῦ Μπουφαρίου.

Τάφος 1. Ἡ κεφαλὴ τοῦ νεκροῦ εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐπιπολαίως καταρρυνέντων τῶν χωμάτων εἰς τὸν χεῖμαρρον. Παρὰ τὴν κεφαλὴν α') μέγας Μεγαρικὸς σκύφος, β') ἄωτον κανθαροειδὲς ἀγγεῖον μετὰ μικρᾶς οἰονεὶ τορευτῆς βάσεως, γ') *lacrimaterium* καὶ δ') ἀγγεῖον ἀνάπλαστον κομψὸν εἰς σχῆμα στροβίλου πεύκης.

Τάφος 2. Ἐκεῖτο πρὸς ἀνατολὰς τοῦ 1 οἱ δὲ πόδες ἦσαν παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ 1. Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ οὐδὲν κτέρισμα. Παρὰ τὴν ἀριστεράν του ὅμως χεῖρα εὐρέθησαν τεθραυσμένα 1) μόνωτον μεθ' ὑψηλοῦ λαιμοῦ καὶ εὐρείας κοιλίας. 2) ἕτερον εὐρυκοίλιον τεθραυσμένον πλήρες κεκαυμένων ὄστῶν. Εἶνε πιθανόν, ὅτι τὰ δύο ταῦτα ἀγγεῖα ἀνήκουσιν εἰς τὸν νεκρὸν, οὗ τὰ κεκαυμένα ὄστᾶ ἐναπέκειντο ἐντὸς τοῦ ἔτερου ἕξ αὐτῶν, τυχαίως δὲ ἦλθον εἰς μεγάλην ἐγγύτητα πρὸς τὸν ἄκαυστον νεκρὸν.

Τάφος 3 καὶ 4. Εἶνε ἐσχηματισμένοι τὰς πλευρὰς διὰ πλειόνων πλακωδῶν λίθων ὀρθίαν θεθειμένων (τινὲς λείπουν) πᾶχ. περίπου 0.15 καὶ σχη-

¹ Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ἐπιθυμῶ ἐν σελ. 198 εἰς τὸ «δεύτερον» ἐδάφιον ἐν τέλει νὰ προστεθῇ «πρβλ. Θουκ. 4, 115, 1». Ἐν σελ. 199 παραγράφῳ 3 νὰ διορθωθῇ «εἰκ. 5». Ἐν σελ. 200 εἰς τὸ τέλος τῆς παραγρ. 5 νὰ προστεθῇ «εἰκ. 6».

ματιζόντων ἄνοιγμα μήκ. 2 μ. καὶ πλ. 1.30. Διευθύνεται ἀπὸ Β πρὸς Ν. Ἐντὸς εὐρέθησαν ὀστᾶ κεκαυμένα, ὄχι δὲ καὶ χρώματα κεκαυμένα. Κτερίσματα συνελέθησαν 1) μαχαίριον σιδηροῦν, 2) σιδηροῦς σταυρωτήρ, 3) σιγελίτις σιδηρᾶ τεθραυσμένη καὶ ἑλλιπής, 4) ἀγγεῖον θραυσθὲν (ὑπὸ τοῦ ἐργάτου), 5) ἀγγεῖον μελαμβαφές «ἀλατοθήκη» (πρβλ. Ἀρχ. Δελτ. ΙΙΙ Κεραμοπούλλου Θηβαϊκὰ σ. 22 σημ.), 6) ἕξ ἐπίχρσοι ψηφίδες μεγέθους ἐλαιοπυρῆνος, 7) ἕχνη τινὰ χαλκοῦ, ἐν οἷς κρικέλλιόν τι.

Βαθύτερον καὶ ἐν μέρει πρὸς δυσμὰς εὐρέθη νεκρὸς ἄκαυστος καὶ προσέτι 1) ἐν δίωτον εὐρνοκίλιον (τὰ χεῖλη τεθραυσμένα) ὕψ. 0.17, 2) μικρὸν τεθραυσμένον (ἴσως χυτροειδές). Ὁ τάφος τεταραγμένος· τὸ δὲ γενικὸν πιθανὸν πόρισμα εἶνε, ὅτι εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀκαύστου νεκροῦ ἐτέθη ὕστερον ὁ κεκαυμένος νεκρὸς. Ἄλλ' εἶνε δύσκολον νὰ εἴπωμεν εἰς τίνα νεκρὸν ἀνήκουσι τὰ ἀγγεῖα, πρὶν μάλιστα πλυθῶσι καὶ συγκολληθῶσι.

Τάφος 5. Παρὰ τὸν 2. Πολλοὶ λίθοι καὶ μεγάλοι κέραμοι εὐτάκτως τεθειμένοι οὐδένα νεκρὸν ἐκάλυπτον, εἰ μὴ νήπιόν τι φθαρὲν ὅλως ἄνευ δὲ κτερισμάτων. Κατεύθυνσις κεράμων ἀπὸ ΝΑ πρὸς ΒΔ. Ἐπὶ τῶν πλευρικῶν λοξῶν κεράμων ἔκειντο οἱ λίθοι πρὸς στερέωσιν. Ὅτε δ' ἔκεινοι ἐθραύστησαν, ἐκάθισαν καὶ οὗτοι ταραχθέντες.

Τάφος 6. Πρὸς ΒΔ τοῦ 4, ἄκαυστος νεκρὸς, οὗ ἡ κεφαλὴ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος. Ἐπὶ τῶν κνημῶν ἔτερον κρανίον, βεβαίως νεκροῦ παλαιότερου ἐνοχληθέντος. Κτερίσματα εὐρέθησαν πυθμὴν πίθου καὶ ἀγγεῖον ἔχον στρογγύλον πυθμὲνα καὶ δύο ὄτα σχηματίζοντα ἐκάτερον γωνίαν ὑπερέχουσαν.

Τάφος 7. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς κλιτύος λόφου ἐγγὺς τοῦ Μπουφαρίου. Τὰ ὕδατα εἶχον διαβρῶσει αὐτόν, ὥστε ὑπελείποντο ὀλίγα ὀστᾶ καὶ ἀκέραιον lacrimaterium ἐρυθροῦ πηλοῦ ὕψ. 0.16.

Τάφος 8. Κατὰ τὸν αὐτὸν λόφον παρὰ τὴν ὁδόν. Κεκαυμένος. Ἐντὸς εὐρέθη 1) ἡθμὸς ἀκέραιος, 2) «ἀλατοθήκη» μικρὰ μετὰ πυθμὸς καὶ χειλέων ἐξεχόντων (σχῆμ. Ι) 3) σκύφος θραυσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργάτου.

Τάφος 9. Παρὰ τὴν ὁδὸν βορειότερον. Ἄκαυστος κεκινημένος. Ἐντὸς εὐρέθησαν 1) θραύσματα μεγάλης λαγήνου, 2) θραύσματα σιδηρᾶς σιγελίτιδος, 3) ψέλιον χαλκοῦν ἐσχηματισμένον ἐκ δύο ὄψεων ἐχόντων δύο πλακώδεις σφενδόνας. Φαίνεται, ὅτι εἰς τὸ ψέλιον τοῦτο ἦτο ἀνηρητημένη ἀπὸ κολητοῦ κρῖκου κινητὴ ἢ σιγελίτις.

Τάφος 10. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐγγύτερον πρὸς τὸ Μπουφαρί. Ἄκαυστος, πεπατημένος ἀπόκροτος μετὰ συντετριμμένων κτερισμάτων. Ταῦτα εἶνε: 1) λάγηνος, 2) πινάκιον μελαμβαφές, 3) μικρὰ «ἀλατοθήκη» ὡς ἡ τοῦ τάφ. 8 καὶ 4) μικρὸν ἀγγεῖον μετὰ παραδόξου στομίου, τοιχωμάτων δ' ἀποτελουμένων οἰνοῖ ἐξ ἐμβαλωμάτων, ὡς ἡ χέλυς.

Τάφος 11. Δυτικῶς τῆς ὁδοῦ. Ἄκαυστος. Ἡ κεφαλὴ εἰς τὸ δυτικὸν μέρος.

Κτερίσματα 1) πινάκιον εἰς τρία θραύσματα, 2) λάγηνος εἰς πολλὰ θραύσματα (ἴσως εἶνε καὶ ἄλλων ἀγγείων θραύσματα ἐν τούτοις), 3) ἔν μετὰ κοιλίας κυματοειδῶς πεπιεσμένης, 4) χαλκοῦς κρῖκος προβάλλων κεφαλὴν πτηνοῦ.

Τάφος 12. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἄκαυστος. Ἡ κεφαλὴ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος. Κτερίσματα: 1) λάγηνος, 2) δύο πινάκια (πιατέλλες) 3) μικρὸν ἄωτον μετὰ συνεσταλμένων ὤμων εἰς λαιμὸν στενόν, 4) ἄλλα θραύσματα, 5) νόμισμα ρωμαϊκόν.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πλησίον τοῦ τελευταίου ὑψώματος πρὸ τοῦ Μπουφαρίου εὐρέθησαν καὶ ἕτεροι 4 τάφοι βεβλαμμένοι ὑπὸ τῆς ὁδοῦ καὶ μὴ σώζοντες κτερίσματά τι. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐξάρματος ἀμέσως πρὸ τοῦ Μπουφαρίου εὐρέθη πίθος ὄρθιος οὗ τὸ κάτω μέρος μόνον διετηρεῖτο ἐρρωγῶς μέχρις ὕψους 1 μ. Τὸ ὅλον ὕψος θὰ ἦτο διπλάσιον περίπου. Ἐντὸς θραύματα τοῦ στομίου καὶ τῆς κοιλίας, πολλοὶ λίθοι καὶ πολλὰ χῶματα. Ἐντὸς τούτου ἐπίσης, ἱκανῶς ὑψηλὰ εὐρέθη χαλκοῦν νόμισμα τετριμμένον δεικνύον ἐπὶ θάτερα κράνος κωδωνοειδῆ μετὰ παραγναθίδων.

Ἔστια - Πυρά. Πλησίον τῶν πρώτων 6 τάφων τῆς πρὸς Μπουφάρι ἐκ Τσοτυλίου ὁδοῦ εὐρέθη παράδοξον καὶ δυσερμηνεύτον **εὔρημα**. Εἶναι δὲ τοῦτο σκάμμα κυκλικὸν ἐν τῷ μαλακῷ βράχῳ διαμ. 1,40 - 1,44 μ., βάθ. ἀπὸ μὲν τῆς σημερινῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους 0,60, ἀπὸ δὲ τῆς ἐπιφανείας τοῦ φυσικοῦ βράχου 0,40. Ἡ τομὴ δεικνύει τὴν βαθμίδα, ἣν σχηματίζει καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπιφάνεια ἦτο ἐρυθρὰ ἐκ καύσεως ὡς καὶ τὰ τοιχώματα τῶν 0,42. Ταῦτα μάλιστα εἰς δύο σημεῖα ἦσαν, ὡς εἰκάζεται, βεβλαμμένα ἢ εὐθρυπτα καὶ ἐπεκαλύφθησαν διὰ πηλοῦ, ὅστις ὀπτηθεὶς ἐσκληρύνθη. Εἰς τὸν πυθμὲνα εὐρέθη τέφρα, τὸ δὲ λοιπὸν κοῖλον ἐπληροῦτο ὑπὸ λίθων, χωμάτων, θραυσμάτων ἀγγείων καὶ ἀλλοκότων τινῶν πηλίνων ὀπτῶν κατασκευασμάτων ἐχόντων ὁμοιότητα πρὸς ἐπιμήκεις ἄρτους καμπύλους ἐπάνω, ἐπιπέδους ὑποκάτω καὶ ἔχοντας τὰ ἄκρα συνήθως ὀξεία ἀλλὰ καὶ εὐθέα διαμεμορφωμένα (φραντζόλες). Πολλὰ τούτων ἦσαν ἀτάκτως ἐπ' ἄλληλα ἢ ἐπὶ τῆς περιφερείας συγκεκολλημένα. Δὲν ἦσαν πολὺ σκληρὰ ὀπτημένα, ἔνεκα δὲ τῆς ὑγρασίας εἶχον μαλακυνθῆ καὶ μόνον διὰ τὸ ἰδιάζον μέλαν ἐντὸς χρῶμα τοῦ ἐξυμωμένου μετ' ἀχύρων πηλοῦ διεκρίνοντο ἀπὸ τοῦ λοιποῦ χῶματος. Μετὰ τὴν ἀποξήρανσίν των ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἀέρι ἐσκληρύνθησαν. Εἰς ἐν σημεῖον τῆς περιφερείας ὑπῆρχε σκληρὸν χῶμα συμφυῆς πρὸς αὐτὴν καὶ εἶχε σχῆμα μικροῦ ἐφαπτομένου κύκλου, ἀλλὰ δὲν ἦτο σαφές, ἂν ὄντως ἦτο φυσικὸν χῶμα ἀκίνητον καταλειφθὲν κατὰ τὸν χρόνον τῆς σκαφῆς τοῦ κατασκευάσματος, ὅτε θὰ ἦτο οὐσιῶδες μέρος τούτου, ἢ ἂν ἦσαν χῶματα παγέντα ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ λαμβάνοντα μορφὴν ἔνεκα τῆς εὐλαβοῦς καὶ δὴ καὶ δειλῆς ἐργασίας τοῦ ἐργάτου καὶ ἐμοῦ, μὴ κατορθούντων νὰ λύσωμεν τὸ πρόβλημα ἔνεκα ἐλλείψεως τεκμηρίων. Κατελείπομεν λοιπὸν τὸν ὄγκον ἄθι-

κτον καὶ ὑπὸ μελέτην, ὅτε οἱ ἀγρουλοῦντες καὶ οἱ ἄλλοι χωρικοὶ τῆς περιχώρου, οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν μεγάλην κατὰ τὴν περιοχὴν ἐκείνην ἑβδομαδιαίαν ἀγορὰν τοῦ Τσοτυλίου τῷ Σαββάτῳ (πρβλ. ΑΕ 1932, 87 σημ.), διελθόντες μετὰ τῶν ζώων των κατέστρεψαν τὸ κατάγειον τοῦτο προβληματικὸν κατασκευάσμα. Ὁ ὄγκος τοῦ χώματος ἐφαίνετο εἰς ἑμὲ ἀμφίβολος, ἂν δηλ. ἦτο φυσικός, ἀκίνητος, ἢ ἂν ἦτο σύμπηκτος ἐκ κεκαυμένων ἢ ἄλλων χωμάτων σκληρυνθέντων ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἄν ἦτο φυσικός, ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς στήριγμα διαφράγματος κλιβάνου, ὑφ' ὃ ἀνῆπτετο ἢ πυρὰ (πρβλ. τοὺς κλιβάνους τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεραμικοῦ, τὸν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Κάδμου ἐν ΠΑΕ 1911, 148 ἔξ., τὸν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, περιγραφέντα ἐσφαλμένως ὑπὸ τοῦ Καβερὰου ἐν Ἄνασκαφῇ τῆς Ἀκροπόλεως σ. 119 πίν. Ζ, τὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Κυνοῦρίας Athen. Mitt. 1908, 177 ἔξ. καὶ ἄλλους). Ἄλλ' οὔτε διαφράγματος λείψανα εὐρέθησαν οὔτε εἴσοδος τοῦ ὑποκαύστου. Τὰ δὲ παράδοξα πῆλινα δίκην «ἐλατήρων» (πρβλ. Dittenberger, Sylloge³ 921, 7) κατασκευάσματα, ὧν οὐδὲν εὐρέθη ἀκέραιον, δὲν προσηρμολοῦντο πρὸς τοιαύτην ἐκδοχὴν.

Τὸ Σιανίτσι. Μεταξὺ τῶν ἀγρῶν Φωτίου Παυλίδου καὶ Ἰω. Παπαχρίστου, ἐπὶ τῆς καθημαξευμένης ὁδοῦ.

Τάφος 13. Ἄκανστος. Ἡ κεφαλὴ εἰς τὸ δυτικὸν μέρος. Ἐντὸς 1) ἐν ραμφόστομον, 2) ἐν δίωτον (εὐρυκοιλία ἀμφοτέρα), 3) χαλκοῦν ἐξάρτημα ἀγκυροειδὲς μετ' ὀπῆς ἐξαρτήσεως 4) ἕτερον γωνιώδες ἐλασματώδες ἔχον κοσμητικὸν κύκλον καὶ εἰς τὰς ἄκρας ἀπολήγον εἰς ἄγκιστρα πρὸς στερέωσιν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ στήθους (τὸ ἐν ἄγκιστρον τεθραυσμένον), 5) σιδηρίον τι ἐλασματώδες ἴσως συνανῆκον, 6) ψηφίς χαλκῆ, 7) σπειροειδὲς δακτύλιος (εἰς 3 θραύσματα), 8) χαλκῆ ἐπιμήκης (μήκ. 0.03) διάτρητος ψηφίς μορφῆς οἰονεὶ τορευτῆς. Πάντα ταῦτα τὰ μέταλλα ἐπὶ τῆς ὁσφύος ἢ τῆς λεκάνης, ὥστε θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὴν ζώνην. 9) Παρὰ τὴν κεφαλὴν τρίωτον ἀγγεῖον 10) δύο μακρὰ χαλκαῖα περόναι ἐπὶ τοῦ στήθους, ἢ ἐτέρα ἀριστερά, ἢ ἄλλη δεξιότερα, 11) θραύσματα ἀγγείων.

Τάφος 14. Παραπλεύρως τοῦ 13. Διεύθυνσις ἀπὸ Β πρὸς Ν. Ἡ κεφαλὴ ἦτο εἰς τὸ Ν ἄκρον ἀλλὰ ἔλειπεν, ἐπειδὴ τὸ ἦμισυ τοῦ νεκροῦ ἦτο ἠφανισμένον. Κτερίσματα τρία ἀγγεῖα, ὧν ἐν δίωτον ἀρχαῖκόν μεθ' ὑπερεχουσῶν λαβῶν, τὰ δ' ἄλλα δύο τεθραυσμένα (τὸ ἕτερον ἴσως μόνωτος οἰνοχόη ραμφόστομος). Ἐν τοῖς θραύσμασιν ἴσως λανθάνει καὶ ἄλλο τι ἀγγεῖον.

Τάφος 15. Παραπλεύρως τοῦ 14. Κεκαυμένος. Θραύσματα ἀγγείων δυνάμενα νὰ συγκολληθῶσι.

Ὅμαλή. (πρῶην ἐλέγετο Πλάζομη). Τῷ 1935 εἶχον ἰδεῖ τὰ λείψανα τοῦ τύπου τούτου καὶ ἔγραψα εἰς ΠΑΕ 1935 σ. 47: «ὅταν ὁ ἐκ Τσοτυλίου ἀναχωρῶν μεταβαίῃ πρὸς δυσμὰς καὶ διέλθῃ τὸ χωρίον Ὅμαλή (πρῶην Πλά-

ζομη) καὶ τὰς περαιτέρω ἀμπέλους αὐτοῦ πρὸς τὸ χωρίον Ἁγίασμα (πρῶην Λατόριστα), βλέπει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πλησίον μεμονωμένου μεγάλου δένδρου εἰς περίοπτον ὁμαλὴν θέσιν μέγα πλῆθος προϊστορικῶν χειροποιήτων ἀγγείων ἐστιλβωμένων ἢ κεκοσμημένων διὰ χαρακτῶν ἢ γραπτῶν κοσμημάτων. Ὁ χῶρος, τὸν ὁποῖον καλύπτουσι τὰ τοιαῦτα ὄστρακα δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἔν καὶ ἥμισυ στρέμμα, ὥστε θὰ περιελάμβανε καλύβας τινάς, μὴ ὑπερβαινούσας τὸν ἀριθμὸν τῶν δακτύλων τῆς ἐτέρας χειρός. Κατὰ τὸ μέγεθος λοιπὸν ἢ κόμη αὕτη δὲν διέφερε τῆς τοῦ Μπουμπουσιτοῦ, ἣν ἀνέσκαψεν ὁ Heurtley καὶ ἦτις θὰ εἶχε περὶ τὰς πέντε καλύβας (Annual of the British School at Athens 1926-7, 158 ἐξ. AE 1932, 105). Τὸ ἔδαφος κατηφορίζει πρὸς Α, οὐδεμίαν δὲ ἀνωμαλίαν δεικνύει, ἣν νὰ δύναται τις νὰ ἀναγάγῃ εἰς παλαιάν τινα ἀξιόλογον ὀχύρωσιν. Ὡστε ἡ κόμη αὕτη, ἣν θὰ κατῶκει ἔν γένος, ἦτο ἀνοχύρωτος ἔχουσα πιθανῶς ἀπλοῦν ξύλινον ἔρκος, φράκτην, ὡς ἔχουσι καὶ τῶρα οἱ χωρικοὶ πολλαχοῦ, ἵνα συνέχῃσι καὶ φυλάττωσι τὰ ζῶα».

Ἡ θέσις αὕτη εὑρεται κυρίως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ παρὰ τὸν ἀγρὸν τοῦ Φωτίου Καραμήτα. Τὸ ἔδαφος ἦτο μέλαν καὶ πλῆρες ὄστράκων. Ἡ σκαφή ἔφερεν εἰς φῶς καὶ θραύσματα παχέων ἐπιχρισμάτων πηλοῦ, ἐπιπέδων ἢ καμπύλων, ἅτινα ὀπισθεν φέρουσι τὴν κοίτην λεπτῶν ἢ παχυτέρων κλώνων ξύλου. Ἐνίοτε ὄγκοι πηλοῦ εἶνε ὡς σταυροὶ ἢ ἔχουσι μορφήν οἰοεὶ ὀργανικῶν ὄντων τερατωδῶν, εἶνε δὲ ἐκ καθαροῦ τοῦ πηλοῦ, ἐξυμωμένου μετ' ἀχύρων. Ἐν ἦτο γωνία ἔχουσα δύο ἐπιπέδους ὄψεις. Θεμέλια δὲν ὑπῆρχον· λίθοι ὁμως, χειροπληθεῖς τὸ πλεῖστον, εὔρηται μεταξὺ τῶν χωμάτων. Ἐνίοτε ἐφαίνοντο ὡς ἀποτελοῦντες δάπεδον λιθόστρωτον, ἀλλὰ διεκόπτοντο, ὑπ' αὐτοῦς δ' ἔκειντο ἄλλα ὄστρακα καὶ χῶματα κεκαυμένα. Τὰ χῶματα ὑψηλότερον ἦσαν μέλανα, βαθυτέρον δ' ἐρυθρά. Μεταξὺ τῶν λίθων ὑπάρχουσι πολλοὶ σκληροὶ σκοτεινοῦ χρώματος, ποτάμιοι, ἐξ ἐκείνων, δι' ὧν κατεσκευάζον λίθινα ἐργαλεῖα, φέρουσι δὲ τινες λείας ἐπιφανείας ὡς τριπτήρες ἀλλ' ἐργαλεῖα λίθινα σαφῆ δὲν εὐρέθησαν πλὴν ἑνὸς ὁμοιάζοντος πρὸς ἀκόνην. Τοιοῦτοι λίθοι δὲν ὑπάρχουσι ἐν τοῖς περὶ ἀγροῖς, ὥστε εἶνε λογάδες ἐκ μακρινῶν ρευμάτων. Τινὲς εἶνε τεθραυσμένοι ἐκ βιαίας χρήσεως. Ὑποθέτω, ὅτι τοιοῦτοι λίθοι ἐν προϊστορικοῖς συνοικισμοῖς εἶνε σταθμῖα καὶ πρέπει νὰ τύχῃσι προσοχῆς ὡς τοιαῦτα. Εὐρέθη ἕν ὀστεῖνον μικρὸν ἀσαφές. Οὐδὲν μετάλλινον. Ἐν ὄστρακον μυκηναϊκὸν ἐπέισακτον βεβαίως.

Ἐκαθαρίσαμεν τὸν κυρίως τόπον τῆς οἰκήσεως, ἀλλ' ἀφήκαμεν ὄστρακά τινα καὶ μέλανα χῶματα καταρρυνέντα σὺν τῷ χρόνῳ πρὸς ἀνατολὰς ὡς κατέρχεται προσήλιος ὁ τόπος. Τὰ συλλεχθέντα ἐκομίσθησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν, ἵνα πλυθῶσι καὶ συγκολληθῶσι.

Τσοῦρχλι (νῦν Ἁγ. Γεώργιος). Τὸ χωρίον τοῦτο κεῖται ὑπὸ «τὸν εὐρέως ἀνὰ τὰς κύκλῳ ἐπαρχίας ἄποπτον λόφον» (Παπαδάκις, Ἀθηνᾶ

1913, 445), ἐφ' οὗ εἶνε ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Νικολάου, ἥτις ἀνοικοδομεῖται τῶρα ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος κ. Ἄντ. Κωτίτσα. Κατὰ τὸν Παππαδάκη ἐνταῦθα «ἴσως ζητητέα αὐτῇ ἡ βυζαντιακὴ πόλις Ἐλιμία». Ὁ τόπος ὅμως κατφκεῖτο καὶ παλαιότερον, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπιγραφὴν, ἣν ἐπὶ τοῦ λόφου ἀντέγραψεν ὁ Παπ. (ἐ. ἄ. 446) καὶ ἥτις τῶρα εἶνε ἐντετειχισμένη εἰς τὸ κατὰ τὸν πόδα τοῦ λόφου πρὸς τὸ χωρίον κείμενον προσκνητάριον (ὁ πρῶτος στίχος ἀναγνωστέος ΕΤΟΥΣ ΚΕ) ἀλλὰ καὶ διότι ἐγὼ συνέλεξα εἰς τὴν κλιτὴν τοῦ λόφου πρὸς τὸ σημερινὸν χωρίον μεταξὺ ἀπειραγίθμων ὄστράκων τινὰ μεγαρικὰ καὶ δύο θραύσματα λιθίνων πελέκων (τὸ ἓν ἐκ τοῦ ὀπισθίου μέρους μετὰ τομῆς τοῦ τρήματος). Καὶ ἐντὸς δὲ τῆς νεοδημητοῦ ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἔνδον δεξιᾶν γωνίαν εἶνε ἐντετειχισμένον ἀπόκομμα ἐκ μείζονος λίθου, ἐφ' οὗ λείψανον ἐπιγραφῆς $\begin{matrix} \text{H} & | & \text{I} \\ | & | & \text{O} \end{matrix}$

Ἐν θέσει Ἁγ. Βαρβάρα καὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἁγ. Νικολάου πανταχοῦ ὑπάρχουσιν ὄστρακα, ὥστε ὁ τόπος ἦτο κατφκεμένος. Εἰς αὐτὴν δὲ ταύτην τὴν θέσιν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας παρὰ τι νέον προσκνητάριον κατάκεινται μάρμαρα μετὰ γεισιπόδων (ἐπιστύλια, ὑπέρθυρα) ἕτερον δὲ ὡς βᾶσις τετραγώνου κίονος καὶ λίθοι μεγάλοι, σχεδὸν 2 μέτρων × 1 μ. Τὰ μάρμαρα εἶνε καὶ μεγάλα καὶ ξενικά, μαρτυροῦντα εὐπόρους χρόνους καὶ δύναμιν ἐπιχειρηματικὴν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ πλίνθοι πώρου μαλακοῦ μετὰ συνδέσμων — — — — — . Παράκειται μαστὸς ἀνέμων, ἐσχηματισμένος στρογγύλος χωματώδης, ὕψους περὶ τὰ 4 μ. ἐπίπεδος, μετὰ κλιτύων ἐπικλινῶν, πλήρης ὄστράκων καὶ κεράμων τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ τύπου τούτων. Ἴσως ἄλλοτε περιεβάλλετο ὑπὸ τείχους ἢ κατοικούμενος εἶχε τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους τῶν ἀκραιῶν οἰκιῶν ἠνωμένους καὶ τυφλοὺς, ὡς ἐδέχθη περὶ τῶν «πόλεων» τοῦ Φιλίππου (ᾄρα Classical Studies presented to Ed. Carrs, Princeton, 1936, 191 ἔξ. ΑΕ 1932, 52 ἔξ. ΠΑΕ 1930, 75, πρβλ. Θουκ. 4, 115, 1 «ἡμύναντο ἐκ φαύλου τειχίσματος καὶ ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλλξεις ἐχουσῶν»). Ἀμέσως ἔξω τοῦ ἐξάρματος τούτου τῆς γῆς εὗρηται ἄλλοι πῶροι σκληροὶ φέροντες κυμάτιον εἰργασμένον (κορνίζαν) καὶ δύο ἀντιστοιχοὺς συνδέσμους. Τὰ ὄστρακα εἶνε ἄλλα μετ' ὕδαροῦς βαφῆς καὶ ἄλλα «ἀρρετινικά», ὥστε διὰ τούτων νὰ ἀνερχώμεθα μέχρι περιόπου τῶν χρόνων τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἢ καὶ πρὸ αὐτῶν.

Θέσις Ἀρσαλιὰ (= ἡ Ἁγία Ρυσαλιὰ ἐκ τοῦ τὰ ἅγια ρυσάλια, ἅτινα εἶνε ἐορτὴ τῶν ψυχῶν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ). Ἐνταῦθα εἶνε προσκνητάριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔρχονται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς μετὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ κάμνουν δέξιν. Ἐν ἔρμακι λίθων ἀποκεῖται μαρμαρίνου κιονοκράνου διαγωνίως τὸ ἥμισυ, δεικνύον εἰς ἑκατέραν πλευρὰν ἀνὰ ἓνα δικέφαλον ἀετὸν ἐπιπεδόγλυφον κατὰ τὸν βυζαντινὸν δηλ.

τρόπον. Ἐτερον ἐπίκρανον μαρμαρίνον ἔχει ἀνάγλυφον φυτικὸν στρεπτὸν στέλεχος παχύτερον πρὸς τὰ ἄνω, ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ἀνά ἐν ἀνθέμιον. Ὑποκάτω ἡ βάσις δὲν εἶνε ἐπίπεδος ἀλλὰ σχηματίζει ἀμβλείαν γωνίαν ἀνοιγομένην πρὸς τὰ ἄνω, ἣτις ἐνεκοιτάζετο πρὸς ἄλλην ὁμοίαν. Ἀπόκειται δὲ ἐνταῦθα καὶ ἄλλα μάρμαρα μετὰ κυματίων, ὧν ἐν φέρει σύνδεσμον ———, πολλοὶ πῶροι πελεκητοὶ καὶ ὄστρακα ἀγγείων, ἐν οἷς καὶ σκύφου βεβαμμένου ἐντὸς καὶ ἐκτός.

Ὁ χώρος ὅλος ἐνταῦθα πέριξ ἦτο, φαίνεται, ἐρειπιῶν συνοικισμοῦ τινος παλαιοῦ ζήσαντος καὶ ἐπὶ τῶν βυζαντιακῶν ἢ γενικώτερον χριστιανικῶν χρόνων. Ἐπειτα μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ συνοικισμοῦ ἐκαθάρθη ὁ τόπος ἀπὸ τῶν λίθων καὶ ἐσχηματίσθησαν πλείονες ἔρμακες, ἐν οἷς καὶ δύο κυκλικὸι ἀνέχοντες περὶ τὸ μέτρον.

Παρὰ τὸ ἐγγὺς χωρίον Λόχημ (πρόφην Βίτσι) μεταξὺ δύο χειμάρων ἐν θέσει Παλαιοκλήσι μαρτυρεῖται φρούριον ἄνευ ἀσβέστου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβῶ πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ. Ἡ ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου τοῦ χωρίου τούτου λέγεται παλαιὰ καὶ ἴσως ἀνάλογος τῆς τοῦ γειτονικοῦ χωρίου Ἀμυγδαλῆ (πρόφην Πικριβινίτσα), ἣτις ἐκηρύχθη ἐθνικὸν κτῆμα. (Πρβλ. Ἀθηνᾶ 1913, 446).

Παρὰ τὸ *Προσκυνητῆριον τῆς Ἀγ. Ζώνης* ὑπάρχουσι πάμπολλοι τάφοι, ἴσως χριστιανικοί, κατεσκευασμένοι διὰ πλακῶν καὶ ἀνασκαπτόμενοι λαθραίως.

Σοχός.

Ὁ Σοχός εἶνε κωμόπολις πρὸς Β τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Λαγκαδᾶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Μυγδονίᾳ.

Πρὸς Α τῆς ἀνθηρᾶς κωμοπόλεως εἶνε ἡ θέσις *Κιζ-τσεμε* (τοῦ κοριτικοῦ ἢ βρύση) ἔνθα ὄστρακα ἀγγείων καὶ κεράμων εἰς τοὺς ἀγρούς καταφύτους ὑπὸ καρῶν, καστανεῶν καὶ ἀμυγδαλεῶν. Τὸ ἔδαφος εἶνε ἐπικλινές πρὸς νότον, πολλοὶ δὲ λίθοι καὶ τινα μάρμαρα ἐκ παλαιῶν ἐρειπιῶν ἐσωρεύθησαν εἰς ὀγκώδη σύνορα τῶν ἀγρῶν. Περαιτέρω που εἶνε ἡ θέσις Σκουριά, ἔνθα ὀρῶνται κατεσπαρμέναι σκωρίαὶ ἐκ τήξεως μετάλλων.

Πρὸς Β τῆς θέσεως ταύτης ἀνέρχεται τις πρὸς τὸ ὄρος, ἔνθα ἐξέχων ἐκ τῆς κλιτύος μαστὸς λέγεται Θωδωρία ἢ Μπεζεστενί. Ἡ νοτιὰ πλευρὰ του εἶνε ἀπότομος καὶ πλήρης ὄστράκων, ἐν οἷς, ὡς μοὶ περιέγραψαν, εὐρέθησαν ἄλλοτε δακρυδόχος (lacrimaterium) καὶ «μεγαρικά» ἀνάγλυπτα, οἷα ὅμως ἐγὼ δὲν εὔρον, ἴσως διότι εἶχεν ἐπέλθει τὸ σκότος τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ τόπου. Ἡ κορυφή τοῦ μαστοῦ τούτου μοὶ ἐφάνη ἔχουσα ἔκτασιν ἕως 20 στρεμμάτων. Εἶνε δυσπρόσιτος καὶ περιτετειχισμένη. Τὸ τεῖχος, δυσπαρακολούθητον ἐντὸς τῶν θάμνων, ἔχει πρὸς τὰ ἔνδον δωμάτια συμφυῆ ἔχοντα

πλευρὰς 3 - 4 μέτρων. Τὸ μέσον εἶνε νῦν γυμνὸν βραχῶδες. Πρὸς τοὺς πρόποδας καὶ τινες τάφοι. Ἄλλὰ φαίνεται, ὅτι οἱ πόδες τοῦ ὄρους τούτου κατοικοῦντο ἀραιῶς πρὸς δυσμὰς μέχρι καὶ πέραν τοῦ Σοχοῦ πρὸς τὸ νέον χωρίον Αὐγή. Διὰ τοῦτο πανταχοῦ ἐν τῷ μεταξὺ εὗρηται καὶ ἐρείπια καὶ τάφοι.

Κορυφή Ἁγίου Χριστόφορος ὑπὲρ τὸν Σοχόν. Ἐπειδὴ ὅλη ἡ πρὸς νότον τοῦ ὄρους ἔκτασις εἶνε λίαν εὐφορος καὶ ὁ καρπούμενος αὐτὴν λαὸς κατόκει πάλαι τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἀφρακτος καὶ ἀτειχιστος, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχη καταφύγια. Ἐν τοιοῦτον εἶδομεν ἐπὶ τοῦ μαστοῦ Θεοδωρία ἢ Μπεζεστένι. Εἶνε ἴσως ἐνδεχόμενον νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἄλλα ἀνάλογα πρὸς Δ, δηλ. πρὸς τὸ χωρίον Αὐγή, ἔνθα δὲν ἠρευνήσαμεν, ἀλλ' ὅμως ὑψηλὰ πρὸς ΒΔ τοῦ Μπεζεστενίου καὶ ἀκριβῶς ὑπεράνω τοῦ Σοχοῦ ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς Ἁγίου Χριστόφορος ὑπάρχει τοιοῦτον τεῖχος καταφύγιον μέγα. Τὸ ὄνομά του ἔλαβεν ἡ κορυφή ἐξ ἐκκλησιδίου τοῦ Ἁγίου (ἐφορᾶζαντος τῇ 9 Μαΐου). Παρὰ τὸ σημερινὸν ἐκκλησιδίον ὑπάρχουσι τὰ ἐρείπια ἄλλου παλαιότερου. Ἡ κορυφή ἔχει μῆκος ἀπ' Α πρὸς Δ περὶ τὰ 200 μέτρα. Εἶνε προσιτὴ κυρίως ἀπὸ τῶν δύο τούτων σημείων τοῦ ὀρίζοντος. Εἶνε ἐπίπεδος καὶ χωματώδης ὡς καὶ αἱ κλιτύς, αἵτινες καλύπτονται ὑπὸ δάσους. Τὸ κεντρικὸν μέρος αὐτοῦ εἶνε ὀλίγον ὑψηλότερον, ἐκατέρωθεν δὲ εἶνε ἀνὰ ἓν μέρος χαμηλότερον. Τὰ τρία ταῦτα μέρη περιβάλλονται ὑπὸ τείχος πρὸς βορρᾶν, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμὰς. Κατὰ τὴν βορείαν ὄφρυν προσκολλῶνται εἰς τὸ τεῖχος δωμάτια τετράγωνα, ὧν ὁ ἐσωτερικὸς χῶρος εἶνε νῦν κοιλὸς πως, ἐπειδὴ οἱ κρημισθέντες τοῖχοι ἐμποδίζουσι τὴν εἰσορὴν χωμάτων ἐκ τῶν πέριξ. Καὶ τὸ τεῖχος καὶ τὰ δωμάτια εἶνε καθ' ὅμοιον τρόπον, ἄνευ ἀσβέστου διὰ πλακωδῶν λίθων ἐκτισμένα, ὡς προσεφέροντο οὗτοι ἐκ τῶν πέριξ. Κατὰ τὸ ἀνατολικὸν καὶ τὸ δυτικὸν ἄκρον τὸ τεῖχος κατέρχεται τὴν ἀπότομον κλιτὴν ἐπὶ κτενὸς φυσικῆς ἐκατέρωθεν. Ὁ τόπος εἶνε ἀπότομος ἴσσον, ὥστε ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ κατέλθω. Ὁ πρόεδρος ὅμως τοῦ κοινοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σοχοῦ κ. Ἀστέριος Λιώλιος, εἰς ὃν ἐκφράζω θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν πρόθυμον καὶ φιλόφρονα συνοδείαν του, μοὶ γράφει, ὅτι παρακολουθήσας ἔπειτα τοὺς δύο βραχίονας τοῦ τείχους μέχρι τῆς ἐξαφανίσεώς των εἰς τὰ ταπεινότερα τῆς κλιτύς, πρὸς τὸν Σοχόν, παρετήρησε καὶ αὐτόθι προσκεκολλημένα εἰς τὸ τεῖχος δωμάτια φυλακεία. Εἶνε λίαν πιθανόν, ὅτι ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ Σοχοῦ ὑπῆρχε καὶ πάλαι ὁ ἀξιολογώτατος συνοικισμὸς τῆς πλουσίας ταύτης περιοχῆς, ὡς δεικνύουσι καὶ τάφοι ἀρχαῖοι εὐρεθέντες ἐν Σοχῶ καὶ ὑδραγωγεία διὰ πηλίνων σωλήνων ἐντὸς ἀσβεστοκίστου περιβλήματος. Ἡ ἀπότομος κλιτὴς θὰ περιέσφωζεν ἐν κινδύνῳ τὰ κτήνη τῶν κατοίκων ἢ δὲ κορυφὴ τὰ γυναικόπαιδα.

Κατὰ τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς κωμοπόλεως ἐντὸς ἐξοχικοῦ καφενεῖου κείνεται καὶ ἐρείπια βαλανείου ἐκτισμένου δι' ὀπτοπλίνθων καὶ ἀσβέστου καὶ

σφύζοντος μολυβδίνους σωλήνας, ἀνασκαφέντος δὲ δοκιμαστικῶς καὶ ὀλίγον ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κ. Κοτζιά.

Ἐπιγραφάς τινας καὶ ἄλλα μάρμαρα ἀρχιτεκτονικά εἶδε καὶ ἐμελέτησεν ἐπίσης ὁ κ. Κοτζιάς καὶ θὰ δημοσιεύσῃ αὐτά. Τὰ πλεῖστα τούτων συνέλεξεν

Εἰκ. 1.

ἢ φιλότιμος Κοινοτικὴ ἀρχὴ εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ ὄρθαιου σχολείου, τὸ ὅποιον θὰ γίνῃ ἐπιβλητικώτερον, ὅταν προσλάβῃ τὸν περίβολόν του.

Ἡ θέσις Μραβίτα, κεῖται πρὸς Δ. τοῦ Σοχοῦ καὶ πρὸς Ν τοῦ χωρίου

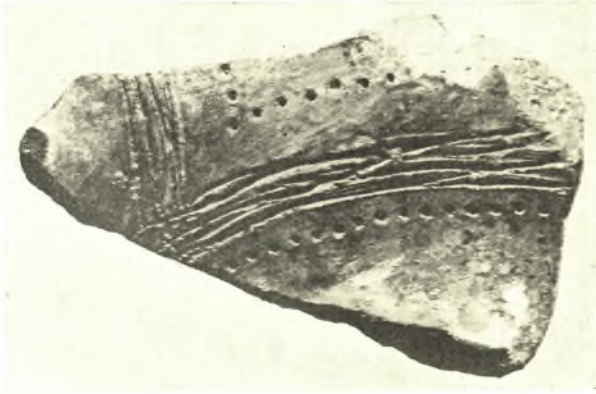

Εἰκ. 2.

Αὐγῇ. Ἐνταῦθα κατὰ τὴν συμβολὴν δύο χεიმάρων ὑπάρχει κατάφυτος καὶ δυσδιάκριτος τύμβος λεγόμενος τοῦμπα τοῦ Οὔρδα. Εἶνε πλουσιώτατος εἰς ὄστρακα καὶ λίθινα ἐργαλεῖα, ἔξ ὧν συνέλεξά τινα. Ὁ μικρὸς λίθινος πέλεκυς (εἰκ. 1.) (πρβλ. Mylonas Excav. at Olynthus II, fig. 76 - 79), εἶνε κολτερός

κομπὸς καὶ ἴσως οὐχὶ πρὸς οὐσιώδη πρακτικὸν σκοπὸν πεποιημένος, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς ὄπλισμόν ῥάβδου τινὸς ἢ σκήπτρου (πρβλ. Κεραμ. ΑΕ πανηγυρικὸν τόμον τῆς Ἑκατονταετηρίδος 1937 σελ. 369). Λίθινος τροχὸς ἐκ λίθου μαλακοῦ, διάτρητος ἐν μέσῳ. (εἰκ. 2₂).

Δείγματα ὄστράκων ἐξ ἀγγείων παρέχουмен ἐν εἰκ. 2. Ἡ λαβὴ (εἰκ. 2β) εἶνε χαρακτηριστικὴ διὰ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὸν βορρᾶν ἐν γένει (πρβλ.

Εἰκ. 3.

BSA XXVII (1926) σ. 26, 29, 62 κ.ά. 1927 σ. 186. 1928 σ. 125 κ.ά. 1929 σ. 127. Antiquity, September 1829, 321. Proceedings of the first international congress of prehist. and protohist. sciences London 1932 σ. 187. Γ. Μυλωνᾶ Ἡ νεολιθικὴ ἐποχὴ ἐν Ἑλλάδι 1928, 46). Διὰ τὸ χαρακτῶς κεκοσμημένον ὄστρακον εἰκ. 3. πρβλ. BSA 1926, πίν. XIII. Διὰ τὸ χεῖλος τὸ ἔχον διαπλάτυνσιν ἀντίλαβῆς (εἰκ. 2α) πρβλ. αὐτ. σελ. 29 εἰκ. 15₁. Εὐρέθη καὶ πήλινον σφονδύλιον πρβλ. αὐτ. σ. 36 (ἐκ Βαρδαρόφτσας).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΚΕΡΑΜΟΠΟΥΛΛΟΣ